

for rykke op paa de faste eller fornyede dem som 2- à 3-aarige fra Periode til Periode, saa at man i Virkeligheden narrede sig en Masse faste Understøttelser paa. Det har man nu erkendt for at være urigtigt, og det er det, man ønsker at komme bort fra. Der er ikke Tvivl om, at naar de 2- à 3-aarige Understøttelser forsvinde — og i Aar ere de reducerede saaledes, at der kun bliver 3,000 Kr. tilbage paa denne Konto —, vil det betyde, at der i Virkeligheden bliver sparet ikke saa lidt paa de litterære Understøttelser. De 6, der gaa ud i Aar, har man imidlertid ment burde føres op paa de faste Understøttelser. Det er Forfatterne Jeppe Aakjær og Børge Janssen, Komponisterne Sophus Andersen og Vilh. Rosenberg, Kammermusikus Siegfred Langgaard og Kunstmaler Eigil Rothe. De ere flyttede op med samme Beløb, som de hidtil have haft paa de 2- og 3-aarige Understøttelser. Af nye faste Understøttelser er der kun optaget to, nemlig Forfatterne Johannes V. Jensen og Martin Andersen Nexø, der faa henholdsvis 1,000 Kr. og 800 Kr. Disse to Forfattere maa siges allerede at have en virkelig fastslaaet Betydning. Johannes V. Jensen har allerede i en Aarrække hørt til vore betydeligste Forfattere. Martin Andersen Nexø maa ogsaa siges allerede at have naaet en saadan Plads i Litteraturen, særlig som Grundlægger af, hvad man kunde kalde den sociale Roman — jeg tænker her paa hans store Arbejde „Pelle Erobreren“ —, at det kan anses for forsvarligt at give ham fast Understøttelse. Beløbet kan heller ikke siges at være overdrevet. Man vil sige, at i Spareaar bør man spare paa de litterære Understøttelser. Det er ogsaa sket i Aar, thi naar man sammenlægger de tre Konti VI. A. 1. 2. 3., viser det sig, at de i alt ere nedsatte med 9,300 Kr. og forøget med 1,800 Kr., saa at Nettomedgangen er 7,500 Kr. Udvalget ønsker at fremhæve, at man ønsker det fremtidig iagttaget, at Forfattere, der modtage lønede Statsembeder eller embedslignende Stillinger, og som staa paa en af de litterære Understøttelseskonti, samtidig med at de gaa over i vedkommende Statsstilling, stryges af de litterære Understøttelser. Man har undertiden gjort det, undertiden ikke. Vi have ment, at det vilde være for strengt at give denne Regel tilbagevirkende Kraft, saa at man strøg Understøttelsen for dem, der allerede have den, og som have faaet Tilalelse til at beholde den, den Gang de overtog Statsembedet. Flere af disse Mænd

have kun taget Embedet, fordi de i Kraft af en Overenskomst mellem Kultusministeren og Udvalget have været sikre paa at beholde deres Understøttelse. Det vilde, altsaa være at tage en eksisterende Forudsætning bort, og det har man ikke ønsket at gøre, men man har ønsket bestemt at betone, at for Fremtiden bør den Regel ufravigelig følges, at saadanne Folk, som staa paa disse Konti og saa faa Statsembede, paa Forhaand faa at vide, at de maa finde sig i, at deres litterære Understøttelse stryges.

Jeg kommer saa til VI. A. 5. b., Rejseunderstøttelser til Lærere og Lærerinder. Det er ikke nævnt her i Betænkningen, men jeg skylder at sige, at Udvalget har overfor Ministeren udtalt Ønsket om, at hele denne Bevilling paa 13,000 Kr., ikke blot de oprindelige 8,000 Kr., men ogsaa de 5,000 Kr., der kom til i Finansaaret 1907—08, ogsaa kunne anvendes til Lærere og Lærerinder ved den kommunale Mellemskole, og dette har Ministeren erklæret ikke at have nogen principiel Indvending imod.

Under Nr. 136 er nævnt 2 Samraad, der ere foranledigede fra en enkelt Side i Udvalget. Særlig med Hensyn til Masseundersøgelse af Skolebørns Legemsbygning er der vist ikke saa lidt Sympati i Udvalget, men det er rigtigt, at det Medlem, der særlig har rejst Spørgsmaalet, ogsaa begrunder det.

Under Universitetet skal jeg fremhæve Nr. 138, Samraadet om Etikettering ved de naturhistoriske Museer. Det er almindelig bekendt, hvilken Betydning Etiketteringen har haft for Nationalmuseet. Det er først ved denne Etikettering, at Museet er blevet virkelig brugeligt som videnskabeligt Hjælpemiddel for Folk, der ikke sidde inde med de allerhøjeste videnskabelige Kvalifikationer, Folk, som ere interesserede paa vedkommende Omraade, men som ikke ere egentlige Fagmænd. Det var en Foranstaltning, der kostede noget at gennemføre, men som har gjort Museet saa langt mere brugbart end før, at det rigeligt har svaret Regning at anvende disse Penge. Der er i Udvalget Sympati for, hvis det kan ske uden altfor store Omkostninger, at gennemføre en lignende Etikettering ved de naturhistoriske Museer.

Under Nr. 140 skal jeg nævne, at den forholdsvis høje Understøttelse til Bud ved Konsistorium og Pedelbud Widriksen ønsker man ikke opfattet som et Præcedens for deslige Understøttelser. Man er